

der næst diplomatisk Forhandling betræffende Ratihaberungen af, hvad der paa en saadan Konference maatte blive vedtaget. Det er et saa stort og omstændeligt Skridt, at det ikke kan forudsættes, at man paa nogen Maade gaar dertil paa Grund af Smaating, ligesom der heller ikke, saavidt mig bekjendt, foreligger det Allermindste i Retning af, at man skulde have noget Saadant i Ginde. Skulde man virkelig gaa til en ny Konference, maatte der jo foreligge vægtige Grunde til overhovedet at tage Konventionens Bestemmelser i deres Helhed eller dog for den væsentligste Del under fornyet Overveelse, og naar saa er Tilfældet, vilde der ogsaa være Anledning til at man her fra Lovgivningsmagtens Side tager under Overveelse, hvorvidt under saadanne Omstændigheder Loven af 27de April 1883 skal blive staaende, som den er, for en vis Fremtid, eller om der maatte blive Anledning til at gjøre en Forandring i den. Man har sammenlignet det foreliggende Lovforslags Text med Loven af 23de Marts 1888 om Forbud mod Forhandling af spirituose Drikke til Fiskere i Nordsjøen udenfor Søterritoriet med Videre, idet der navnlig i denne Lovs § 4's Slutning staar, at Loven ophører at gjælde fra det Tidspunkt, da nævnte Overenskomst maatte bortfalde. Jeg skal her allerførst gjøre opmærksom paa, at den Overenskomst, som der sigtes til i Loven af 23de Marts 1888, er en anden Overenskomst eller Konvention end den, som det dreier sig om med Hensyn til nærværende Lovforslag. Loven af 23de Marts 1888 henholder sig nemlig til en anden Konvention i Haag, nemlig af 16de November 1887, der, saavidt jeg har set, dog iøvrigt er indgaaet mellem samme Magter som Konventionen af 6te Mai 1882. Men der er, som jeg ikke tror, man bør lufte Diet for, den store Forskjel mellem Loven af 27de April 1883 og Loven af 23de Marts 1888, at denne sidste Gyldighed ikke er indskrænket til at omfatte de Skibe, som tilhøre Underaatter af de kontraherende Magter, altsaa de Magter, som have deltaget i Konventionen af 16de November 1887, men Loven af 23de Marts 1888 gjælder i Almindelighed ogsaa overfor Underaatter, som tilhøre andre Magter end dem, som have deltaget i Konventionen. Dette vil da navnlig gjælde om Sverige og Norge, der, saavidt jeg har set, heller ikke have tiltraadt den sidste Konvention af 1887. Der staar nemlig i § 1 i Lov af 23de Marts 1888 ganske i Almindelighed, at „det skal være Enhver til et dansk Skib hørende eller dermed følgende Person forbudt at sælge eller paa anden Maade afhænde spirituose Drikke

til Fiskere eller Andre, der befindende sig om Bord paa eller henhøre til Fartøier, være sig danske eller fremmede, som ere paa Fiskeri i Nordsjøen, indenfor de ved Art. 4 i Haagerkonventionen af 6te Mai 1882 om Fiskeripolitiet fastsatte Grændser, men udenfor de tilgrændsende Staters Søterritorium.“ Dette Forbud mod at sælge eller paa anden Maade afhænde spirituose Drikke til Fiskere eller Andre paa Territoriet udenfor Landets Søterritorium, gjælder ganske i Almindelighed for alle Underaatter, hvilke Magter de end tilhøre, selv om de ikke tilhøre saadanne Magter, som ikke have deltaget i Konventionen af 16de November 1887. Der er altsaa efter min Mening en væsentlig Forskjel. Iøvrigt skal jeg tilføie, hvad jeg allerede bemærkede ved 2den Behandling, at Forslagsstillerne aldeles ikke have Noget imod Lovforslagets Tanke, at forlænge Loven af 27de April 1883, saalænge som Konventionen bestaar, men at det dog vil være rigtigt — det har man ment — at gjøre Lovens Udtryk saaledes, at der ikke bliver nogen Tvivl om, hvornaar Forlængelsen af Loven ophører, og hvornaar det derfor atter vil være nødvendigt at henvende sig til Lovgivningsmagten angaaende dette Emne.

Judenrigsministeren (Singers Lev):

Jeg har slet ikke indrømmet det ærede Medlem, at der var nogen Uklarhed til Stede med Hensyn til Loven. Det er tydeligt nok, at den gjælder, saalænge Konventionen gjælder for den danske Stat. Jeg har heller ikke indrømmet det ærede Medlem, at der var noget Trang til at stille Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, og jeg synes heller ikke, at Ændringsforslaget er heldig affattet, navnlig burde det Ord, som det ærede Medlem dvælede særlig ved, „uforandret“ ikke staa der, thi saa kan en nok saa ubetydelig Forandring ikke ske, selv om den ønskes af en enkelt Magt, og der ellers nok kunde være Grund til at gaa til den. Der er ikke Grund til at vedtage noget Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, saa meget mindre, som det ikke lader sig afvise, at den danske Rigsdag for 2 Aar siden har vedtaget et Lovforslag angaaende Forbud mod Forhandling af spirituose Drikke til Fiskere i Nordsjøen udenfor Søterritoriet, som slutter saaledes: „Loven ophører at gjælde fra det Tidspunkt, da den nævnte Overenskomst maatte bortfalde“, altsaa altsaa de samme Ord, som staa i det nu foreliggende Lovforslag, men som det ærede Medlem vil have sat ud af Lovforslaget og ændret. Nu vil det ærede Medlem sige, at det er en Lov af en anden Karakter,